

[Chr. Nielsen.]

at han tror, at hans opfattelse af spørgsmålet om en udligning af huslejeniveauet deles af store kredse af vort folk, synes jeg, der er grund til at advare ministeren imod at fordybe sig yderligere i den tro, for sagen er jo den, at hos de 700 000 lejere, der findes her i landet i ejendomme opført før 1939, vil det vist være yderst vanskeligt for ministeren at finde nogen støtte for at gennemføre en husleje-forhøjelse. Disse 700 000 mennesker repræsenterer et så overvældende udsnit af Danmarks befolkning, at ministeren, uanset om han føler lyst dertil, simpelthen bliver tvunget til at tage hensyn til dem. Den lille kreds, der holdt møde i går aftes her i København, repræsenterer kun et lille udsnit af Danmarks befolkning, og lad dem så kun bruge trusler om domstole og hvad de ellers kan finde på, de vil dog altid komme til kort. Når de 700 000 lejere i Danmark står sammen, vil de formå at afvise husleje-forhøjelsen.

Indenrigs- og boligministeren (*Aksel Møller*): Jeg takker de ærede ordførere for deres tilslutning til forslagene om forlængelse af disse tre love. Jeg har nogle enkelte bemærkninger at gøre i anledning af, hvad de ærede ordførere sagde.

Jeg vil gerne have lov til at sige til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, at det er højst sandsynligt, at han har ret i, at der bor 700 000 lejere i de ældre ejendomme, og det er også højst sandsynligt, at en propaganda blandt disse 700 000 kan sætte dem op imod en fornuftig og rimelig løsning, som lovgivningsmagten måtte kunne samles om. Men jeg tror nu, at i alt fald alle, der har et ansvar for den videre udvikling af boligsagen i Danmark, så må løbe den risiko, at der i kredse, som er tilgængelige for propaganda — og de findes ikke blot blandt de 700 000 lejere —, kan skabes vanskeligheder og en uvenlig forhåndsindstilling. Vi må imidlertid igennem med det. Vi har nu i 11 år set prisudviklingen løbe fuldstændig fra huslejeniveauet, og der er derfor efter min opfattelse ingen anden mulighed end at prøve på at arbejde disse ting igennem og gøre det hurtigt. Det er muligt, at nogen skal knække halsen på den opgave, men løses skal den, og det tror jeg er en erkendelse, som i stadig højere grad breder sig, i alt fald blandt dem, der — uanset hvilke partier de tilhører — i udvalgsarbejdet har beskæftiget sig med boligpolitik eller fra minister-

stolen haft ansvaret for beslutningerne om den.

Det er på baggrund af denne opfattelse af den lovgivning, som vi her beskæftiger os med, at jeg ikke har fundet det rimeligt at stille de ændringsforslag, som blev stillet af partiet venstre og det konservative folkeparti ved sidste forlængelse. Jeg tror nemlig på, at vi nu er kommet så langt i gensidig forståelse og har sådanne muligheder for at kunne finde hinanden, at lapperier ikke ville befordre tempoet, hastigheden, hvormed arbejdet i det politiske udvalg nu må skride frem, og jeg har iøvrigt den opfattelse, at de ændringsforslag, som blev stemt ned ved sidste forlængelse, heller ikke ville kunne gennemføres denne gang. Der hører ikke megen politisk realitetssans til for at være klar over, at partistillingen på dette område er ganske uændret. Tyngdepunktet for løsningen af denne sag er nu lagt i det politiske udvalg, og den reaktion, der ville være fremkommet overfor småændringer hist og her, ville utvivlsomt enten i det andet høje ting eller i dette høje ting være, at disse spørgsmål også blev henlagt til det politiske udvalgs samlede indstilling om den fremtidige lovgivning.

Jeg vil også gerne tilføje, at det har været min forudsætning ved at bringe den 30. november 1951 i forslag som udløbsdatoen for disse forlængelser, at det politiske udvalg alligevel arbejdede så stærkt og så hurtigt som muligt med sagen, og jeg har da også med glæde set, at udvalget nu holder hyppige møder, og at det sætter undersøgelsen af de områder, som er det betroet, i fuld gang.

Det ærede medlem hr. Jens Jensen ønskede mig held og lykke til denne opgaves løsning. På baggrund af de sidste dages begivenheder har jeg vel lov til at tro, at det sandelig nok kan være nødvendigt.

Det ærede medlem hr. Chr. J. Hansen stillede mig nogle spørgsmål med hensyn til boligbyggeriet i den kommende tid. Med fuld ret gjorde det ærede medlem opmærksom på, at der fandtes en række statslåneansøgninger, som ikke er ekspederet af boligministeriet endnu, og så længe ansøgerne ikke har fået svar, er det kun naturligt, at de føler uro. Det er ikke så forfærdelig mange dage siden, finansudvalget stillede midler til rådighed for at kunne imødekomme disse statslåneansøgninger. Det har imidlertid, da de midler, vi har til rådighed, er mere begrænsede end tidligere, været nødvendigt at lægge en ret-